

[Steen.]

Det måtte ligge klart, at af de to hensyn, der i denne sag stod og måtte komme til at stå over for hinanden, hensynet til den opgave, den højtærede minister med al respekt for opgaven søgte at løse, og hensynet til menighederne, måtte hensynet til menighederne komme til at veje tungest. Det er også blevet resultatet.

Jeg understreger endnu en gang: efter min bedste overbevisning har efter dette forslag menighederne ved besættelse af det femte embede ikke reelt noget at beklage sig over. Hvis jeg selv stod i den situation, ville jeg være i tvivl om, hvilken fremgangsmåde jeg ville foretrække skulle gælde for mig, enten den, der gælder for de fire, eller den, der gælder for det femte. Men denne sikring af menighedernes ret har vi allerede i den bestående lov, og derfor er det mig ikke muligt at se, hvad man opnår ved at gennemføre dette, der efter mit skøn er en vilkårlighed over for de søgende og en forskelsbehandling over for dem, der har den opgave bedst muligt at bidrage til embedernes besættelse. Jeg ønsker derfor ikke at medvirke til de her foreslåede ændringer af loven om menighedsråd.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Det ærede medlem hr. Steen gjorde selv opmærksom på nu til sidst, at denne adgang til direkte valg, til at kalde en præst, allerede findes i den nugældende menighedsrådslovs § 38. Jeg havde oprindeligt ikke tænkt mig, at denne ordning også skulle gælde femtegangsembeder. Det er nemlig rigtigt nok, at til en vis grad svækker adgangen til direkte valg det oprindelige lovforslags egentlige sigte, men samtidig værner det i højere grad menighedsrådenes rettigheder, og derfor er jeg gået med til denne ændring, til trods for at den altså betyder en svækkelse af lovens oprindelige sigte, nemlig at give adgang for præster, der er blevet lidt ældre og er blevet længere tid i deres embede, til at søge forflyttelse.

Nu siger det ærede medlem hr. Steen, at man her har stillet sig en uløselig opgave. Jeg mener ikke, det har været en uløselig opgave. Jeg mener i sandhed, at det har været en vanskelig opgave, hvad også forhandlingerne har vist, men de aller- seneste erfaringer i kirkeministeriet har for

mig i høj grad understreget, hvor vigtigt dette forsøg på at løse problemet — og mere end et forsøg på at løse det er det jo ikke blevet til — har været. Om tre år kan vi se, hvorledes det er gået.

De seneste erfaringer i kirkeministeriet, siger jeg, understreger nødvendigheden af at gennemføre det foreliggende lovforslag. Jeg kan således nævne, at jeg i den sidste uges tid har beskæftiget mig med besættelse af et udmærket sognepræsteembede i Midtjylland. Hvem bliver indstillet af menighedsrådet? Tre hjælpepræster. Der er jo den ejendommelige praksis hos menighedsrådene at indstille de helt unge præster. I andre etater er det da ikke normalt, at sekretærer søger og får kontorchefstillinger; de pågældende går op gennem graderne og får først fuldmægtigstillinger. Også i kirkeministeriet må vi prøve på i lidt højere grad at få en anciennitetsordning gennemført, og det er det, man nu prøver ved denne femtegangsregel, hvorefter kun lidt ældre folk kan søge; lidt ældre — de skal være op over eller lige ved 40 år, før de kan få disse embeder. Jeg vil nu alligevel tro, at det til en vis grad vil fremme bevægeligheden, forflytelsesmulighederne, inden for folkekirken.

Jeg er ikke vis på, at den direkte valgmetode vil blive brugt så meget ved femtegangsembeder, som man måske på forhånd kunne tro, fordi jeg mener, det i praksis vil vise sig, at der blandt den kategori, vi sigter imod, vil være en række udmærkede ansøgere, og at menighedsrådene derfor hurtigt vil indse, at de kan være tjent med, at kun den kreds hver femte gang vil have adgang til at søge sognepræsteembederne. Det vil imidlertid vise sig, og vi vil om 3 år kunne tage loven op og undersøge, om denne vanskelige opgave kan løses endnu bedre i fremtiden.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Det er et forsøg, der her gøres, og jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Steen i, at der står to hensyn over for hinanden, som er såre vanskelige at forene. Men skal vi nu ikke lade livet selv vise, om det er muligt at tage et hensyn til begge sider uden at gå nogen for nær? Den fuldstændig frie ret for menighedsrådene til selv mellem ansøgerne at udvælge den præst, de vil